

A szovjet művészek e sikerei a népi művészet megalkotása terén számos művész Sztálin-díjban való részesítése által nyertek jutalmazást.

Jelenleg a művészek a szovjet rendszer fennállásának XXX. évfordulója alkalmából rendezendő nagy kiállításra készülnek.

A győztes Moszkva és a hősiés Leningrád, Közép-Ázsia és a Kaukázus, Szovjet-Ukraina és Bieloruszszia, a Balti Köztársaságok és Szibéria művészei keresik és megtalálják azokat az eszközöket, amelyekkel még tökéletesebben fejezik ki a szovjet nép érzéseit és reményeit. A szovjet művészet fényes útját senki sem állíthatja meg, mert ez egyben az egész szovjet nép életének és fejlődésének útja.

SZEMLE

A CANTERBURY DÉKÁN

Az angol lapok jeletékeny része az elferdítések és hazugságok áradatával van tele a Szovjetunióval kapcsolatos események ismertetésénél. Naponta jelennek meg a legvalótlanabb állításokat tartalmazó cikkek, melyeket legfeljebb csak néhány soros helyreigazítások követnek a lap eldugott részében. A nagyhatalmak együttműködésének hívei és a Szovjetunió barátai nagy aggodalommal figyelik ezeket a sajtómegnyilvánulásokat, melyekből a régi imperialista politika veszélyes hangját lehet kiérezni.

A népek együttműködésének igaz híve, a Canterbury-i dékán, aki többször beutazta a Szovjetuniót, a londoni Daily Worker-ben megjelent cikkében részletesen elemzi a Szovjetunió elleni sajtóhadjárat okait és olyan megállapításokat tesz, melyek a legélesebb bírálatot gyakorolják a nankáskormány külpolitikai vonaláról.

D-r Johnson, a Canterbury-i dékán, aki egyik beszédében kijelentette, hogy a Szovjetunió megvalósította azt, amit az egyház csak prédikál, cikkének bevezetésében néhány kérdésből indul ki. Milyen mértékben ismeri az angol közvélemény a Szovjetunió jelenlegi és háború előtti helyzetét, ismerték-e az angolok a Szovjetunió valódi életét? A sajtó, rádió és különböző kiadványok a legrosszabb képet festették a háború előtti Szovjetunióról. Ez a kép a minden pillanatban bekövetkező

katasztrófa, összeroppanás benyomását keltette. Vallásüldözésekről lehetett hallani, rosszindulatú, hazug meséket, melyeket a közönség nagyrésze elhiitt. Ezeket a meséket a szocializmus ellenségei terjesztették, mondja cikkében a magas egyházi méltóság.

A Szovjetunióról terjesztett hamis mesékkel a náccikkal való megbékélés politikáját akarták igazolni. A Szovjetunió gyengeségéről, katonai erejének elégedetlenségéről, termelésének alacsony fokáról szolt a propaganda, melynek eredményeként a lakosság egyrésze helyeselte és üdvözölte a náccikkal való megbékélés veszélyes politikáját. A magasabb állami állásokban lévők örömmel fogadták Groszország gyengeségéről szolt híreket, melyeket végül maguk is elhittek és így a Szovjetunió gyors összeomlására számítottak, ha belekeveredik a háborúba.

Azután jött a háború, a németek galád támadása a Szovjetunió ellen. Várták az összeomlást, amely azonban nem következett be. Visszavonulás? Az igen, de hősiés, mesteri visszavonulás, azután pedig Sztalingrád. A valóságot nem lehetett tovább titkolni, a sajtó megtelt a Szovjetunió dicséretével.

A háború befejeződött és szemünk előtt ismét lejártszódot a sajtó újabb páfordulása. Angliának nincs már szüksége az orosz fegyverekre. Németország összeomlott, Elhalkultak a dicséreték, megkezdődött a rágalom-

hadjárát. A tőkés sajtó egyrésze még tárgyilagosan foglalkozik a Szovjetunióval, mint A. J. Cummings a News Chronicle-ben, Beaverbrook Daily Express-e, amely magán viseli tulajdonosának a Szovjetunióval való kereskedelmi kapcsolatok szükségességébe vetett hitét és a Times, a legmagasabb színvonalon álló lap. A többiek azonban a vádaskodást folytatják.

Miért történt ismét ez a hirtelen változás? Miért lett a fehérből újra fekete? Rosszindulatú, gyűlölködő szempontok játszanak szerepet. Vissza akariák állítani az 1939 előtti helyzetet. Meg kell akadályozni, hogy a Szovjet mind elfoglalja azt a méltóságteljes helyet, amelyre hatalmánál és a háborúban hozott áldozatainál fogva jogosult. De ennél is fontosabb, hogy a régi hatalmi politika alkalmazását tapasztalhatjuk. Itt van az atombomba, amelyet az Egyesült Államok a békében is felakarnak használni, mint azt a háborúban tettek. Hatalmi politika az amerikai ellenőrzési terve és a majdnem 400 támaszpont megszerzése szerte a világon. Amerika kedveire terve: leszerelni az egész világot és megtartani az atombombát a maga részére.

Az egész problémát egy szóban lehet kifejezni: szocializmustól való rettegés. Szocializmus, menetel Európán keresztül, nem mint hadi gépezet, hanem mint megtermékenyítő, építő eszme, amelytől sokan félnek. A szocializmustól való félelem vezető azokat, akik hátulról irányítják Anglia ügyeinek intézését. A szocializmustól való félelem hatott ösztönzőleg az acélhárókkal való megállapodás megkötésére. A szocializmustól való félelem okozza az angol külpolitika folytonosságát, amely tőkés külpolitika.

Sohasem volt nagyobb szükség olyan nemtőkés sajtóra, amely állandóan megírja az igazságot a Szovjetunióról, fejezte be nagy feltűnést keltett cikkét a Canterbury-i dékán.

Szűcs Miklós

AZ ÖTÉVES TERV EREDMÉNYEI

Az 1946. év az első háború utáni esztendő, ugyanakkor pedig a szovjet nemzetgazdaság új öt éves tervének első éve. Az új öt éves terv célja nemcsak a háborús sebek begyógyítása, nem csupán a háborúelőtti színvonal elérése, hanem azt is céljává tűzte ki, hogy ez a színvonalat jelentős mértékben túl is szárnyalja.

A szovjet emberek bőséges tapasztalatokkal rendelkeznek a nemzetgazdaság öt éves terveinek megalkotásában és keresztülvitelében.

A Szovjetunió népei saját szemükkel láthatják lamkadatlan munkájuk gyümölcsét, a sztálini öt éves tervek legyőzhetetlen erejét. Ez az erő megtörte az állig fellegyverzett fasiszta lódítók óriási nyomását, teljes vereséget mért rájuk és kiszabadította rabságukból a szabadságszerető népeket. Ez az erő emelte az országot a hatalom és dicsőség csúcspontjára, ez adott alapot a hihetetlenül gyors ütemű újjáépítésnek, lendületet a világtörténelemben eddig sohasem tapasztalt háborús pusztításokból ébredő ország gazdaságának talpraállításához.

Ezért lelkésíti az 1946—1950-es öt éves terv nagyszabású munkaprogramja a szovjet népek millióit újabb grandiózus munkateljesítményekre.

A vas- és acélipar

Az új öt éves terv első félévének mérlege beszédesen mutatja a szovjet nép megfeszített munkájának eredményét. Az egész, hatalmas szovjet birodalomban folyik a serény munka. Újjáépülnek a szétrombolt áramfejlesztő telepek, újjászületnek a felégetett városok és falvak, új üzemek, kohók és Martin-kemencék ontják a vasat és az acét, egyre több iskola, egyetem, tanintézet, klub és színház nyitja meg kapuit.

Az első félévben a szovjet nehézipar és a vasúti közlekedés, a nemzetgazdaság e két alappillére, jelen-